

№ 14
(92)

Борімося за справедливість! Викриваймо зло - переможемо! 16-31

ВІСНИК ЛИПНЯ 2007 р.

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

МАЛОЗАХИЩЕНИХ

Видається за фінансової підтримки Міжнародного фонду "Відродження", Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

В Нетішині акції протестів набирають оберти

КОТРОМУ СМІШЛЯЄВУ О. Є. ВІРИТИ?

Перед читачем два документи, підписані одним міським головою впродовж десяти днів.

11.07.2007 №Т/03-04-2385/07
м. Нетішин, пр. Незалежності,
9, кв. 187 Тихоруку О.Ф.

Розглянувши Ваші заяви щодо будівництва об'єктів на пр. Незалежності, 9 (добудова до 1 поверху), повідомляємо, що це будівництво розпочато відповідно до дозвільних документів, які передбачені статтями 24 та 29 Закону України «Про планування та забудову територій» та проектною документацією.

Оскільки Ви направили позовну заяву до суду про визнання рішення Нетішинської міської ради незаконним, то виконавчим комітетом міської ради буде прийнято рішення щодо цього будівництва після відповідної ухвали суду.

На даний час будівництво зупинено.

Міський голова

О.Є. Смишляєв

19.07.2007р. № Ш/03-03-2496/
07м.Нетішин, пр. Незалежності,
9, кв.149 Шаповал І.Г.

Розглянувши Вашу заяву від 17 липня 2007 року щодо будівництва об'єктів на пр. Незалежності, 9, повідомляємо, що це будівництво розпочато відповідно до дозвільних документів, які передбачені статтями 24 та 29 Закону України «Про планування та забудову територій» та затверджено в установленому законодавством проектною документацією.

У зв'язку з тим, що громадянином Тихоруком О.Ф. направлена позовна заява до суду про визнання рішення Нетішинської міської ради незаконним, то виконавчим комітетом міської ради буде прийнято рішення щодо цього будівництва після відповідної ухвали суду.

17 липня 2007 року на зустрічі із замовниками будівництва вищезгаданих об'єктів, їм було **рекомендовано призупинити будівельні роботи** на об'єктах до рішення суду.

Міський голова

О.Є. Смишляєв

Одинадцятого числа він пише, що будівництво зупинене, а дев'ятнадцятого пише, що лише рекомендував сімнадцятого призупинити те ж саме будівництво.

Бурхливе будівництво в Нетішині спочатку віталось, та починає приймати вигляд руйнування, колись запроєктованого генеральним планом міста, його краси. І не лише краса міста руйнується. Зменшується кількість дитячих майданчиків, спортивних площадок, любих мешканцям дерев, газонів.

Очевидно, з огляду на ці два документи, що іноді руйнуванням зручностей і краси життя займається (за ширмою розбудови міста в інтересах різного бізнесу на шкоду решти мешканцям) сам міський голова.

Дійшло це до того, що мешканці будинків по вулиці Енергетиків, 1 збирали підписи проти новобудови, яка з'їла їм два дитячих майданчики та зелені насадження, а мешканці будинку 9 по проспекту Незалежності об'являли голодування проти добудови, яку з ними не погодили будівельники і 23-25 липня голодували у приміщенні виконкому. Але й ця демократія комусь не сподобалася вельми. Бо хоч голодування було завчасно заявлено, до голодувальників хтось викликав міліцію і їх 23-го ввечері витурили на вулицю.

Якби голова міста був справді демократ, то розібрався б певне хто став на заваді голодувальників, хто перешкоджає їхній Конституційно дозволених акцій. Певне покарав би винних, адже вони відомі тим міліціонерам, вони знають, хто їм дав вказівку, а той знає на чіе прохання, а прохач знає, хто це прохання ініціював. Та він не хоче цього робити.

Цим виявляє свої справжні наміри, а не ті, які декларував перед виборами, обцяючи виборцям, щоб його обрали.

Про цю добудову, що по проспекту Незалежності, 9 розмова була ще при голові Панасюку М.В. І на третій день після того, як став головою міста Смишляєв О.Є., Тихорук О.Ф. (один з голодувальників) був у нього на прийомі саме по цьому питанню, кажуть що він й сам хотів там будуватись й показував переконливі документи, але зійшлися тоді на тому, що незаконні будь-які добудови. Тоді йому мер гарантував, що ніяких добудов не буде. Та як бачимо, що є речі, які пан Смишляєв О.Є. поважає більше, ніж Закон і своє власне слово.

Анатолій Войтко

Від редакції. Колись, громадськість домовлялася з мером, й в т.ч. про те, що усяке будівництво в планах буде доводитися до населення для попереднього обговорення його доцільності у місті. Тепер діється інакше. Спочатку на сесіях (або ще до них) вроджується конфлікт, а після – суд. Суд не Божий, а Нетішинський міський...

Тому поки що, як він судитиме – знає чорт.

Нам з вами треба чорта виявляти і на суд праведний народний виставляти.

на конкурс

Торжество справедливості

У СЛАВУТЧАН ВИСТАЧИЛО СИЛИ ЗМІНИТИ ЧУЖІ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ НАЗВИ ВУЛИЦЬ

І так, нарешті звершилось: на 16 році незалежності України у Славути на сесії міської ради депутати перейменували вулиці, з назвами комуністичних діячів та символів більшовицького режиму. Нелегко давалася ця справа для помаранчевих фракцій міськради. Попри тривалу підготовку до цього процесу, серйозну роботу відповідної комісії націонал-демократичного табору депутатам довелося подолати шалений тиск з боку престарілих комуністів, що круками оточили адміністрацію ради та викликали деяке замішання депутатів з БЮТу. Останніх підтримали ті славутчани, що стояли в пікеті і вимагали міську раду перейменувати вулиці. Але значно численніші бабусі і дідуся із комуністичного тіста зробили спробу прорватися у сесійну залу. Міліція їх відтіснила, пропустивши лише трьох чоловік як представників громадськості. Вони й почали «задавати тон роботи» спробами разом з групою своїх депутатів зірвати сесію, галасуючи. На вулиці пікетувальники-демократи глушили той галас повстанськими й козацькими піснями, що лінули з колонок автомобіля. В один з таких моментів депутати-бютівці (багато з них також колись носили квитки членів КПРС) «захиталися» і ледве не залишили сесійної зали.

Взагалі сесія, як лакмусовий папірець, виявила політичні симпатії багатьох представників міської влади та громадськості. Так, секретар міської ради Борис Семенюк під різним приводом не брав участі в обговоренні питання перейменування вулиць як на засіданні виконкому міськради, так і не прийшов на сесію. А секретарем то його зробили помаранчеві. Гнилу позицію з цього питання зайняв на сесії і колишній радянський функціонер, а нині директор Славутського міського музею Станіслав Ковальчук, відомий поборник націоналістів і української державності ще в кінці 80-х – поч. 90-х років, та деякі інші перелицьовані «демократи». Але все-таки здоровий глузд переміг, і нашоукраїнці, підтримані бютівцями, що таки залишилися в сесійній

залі, прийняли відповідне рішення і з 51-ї запропонованої вулиці перейменували 40. Міський голова Василь Сидор поставив питання на голосування. Із 39-ти присутніх депутатів в постановці питання «за основу» проголосувало 23, а в «цілому» – уже 34. Приєдналися й «перфарбовані», щоб добре виглядати перед своїми виборцями. «Бо як же без мене», – як висловився в кулуарах депутат Філінок.

Зрештою, перейменовані вулиці отримали старі дореволюційні, нейтральні до політики назви, імена деяких князів Київської Русі, але, на жаль, жодного імені борців за волю України 20-го століття. «Добре, – кажуть депутати-демократи, що хоч так. Добре, що не провадили, бо комуністичний дух ще бродить Славутою, як мара, і час від часу дає про себе знати». Серед тих 11-и вулиць, що не перейменували, залишили депутати імена кількох російських письменників, також вулиці Одухи і Михайлова (з тими все зрозуміло – місцеві), а от Зої Космодем'янської, яка спалила в російському селі, окупованому німцями, в Підмосков'ї, конюшню з кінями, за що її здали фашистам самі селяни, то для Славути, як кажуть, не прийши кобилі хвіст. Залишили без змін назву вулиці з ім'ям ще якогось комуніста, щоб згодом ще раз вернутись до цього питання.

Як би там не було, але це уже щось, як для Славути. По-перше, імена комуністичних діячів, що не дали Україні стати цивілізованою Європейською країною, кануть в минуле, і пам'ять про них зітреться серед підростаючих поколінь славутчан. Для цього, правда, щоб Бог повернувся лицем до Славуччини, ще треба зняти з постаменту чорта – більшовицького лідера Ульянова Леніна. По-друге, комуністи у Славути отримали ще один вагомий удар – нинішня влада уже не підіграє їм, як колись. Вони у ній останні, приречені зійти з політичної арени.

Василь Волощук,
м. Славути

Від редакції. Якщо в народі вистачає глузду і сили порвати з старим, що було не від Бога – це добре. Це крок! Але ж йдімо вже не туди, де нам свій фюрер рукою напрямком показує, а до нового Божого, бо лише так ніколи не прогадаємо.

К О Н К У Р С Т Р И В А Є !

В рамках реалізації проекту «Підготовка, прийняття та виконання рішень владою» редакцією газети «Вісник малозахисних» проводиться конкурс на кращий критичний матеріал (конструктивізм та результативність критики) планів та дій влади для публікації впродовж року (бажаючі можуть отримати прес-реліз). У редакції створено творчу групу, яка впродовж року сприятиме конкурсантам громадській експертизі рішень, підготовці, прийняттю та контролю виконання рішень, і публікуватиме критичні матеріали. Надаватиметься перевага публікаціям критичних матеріалів, які спроможні перекопати громадськість у можливості впливу на рішення влади і у результативності контролю та конструктивної критики. Переможці конкурсу визначатимуться після його завершення (орієнтовно – 20 листопада 2007 року) таємним голосуванням наступним чином. Кожен учасник – автор публікації отримає на окремих папірцях (для кожного прізвища, крім свого) прізвища усіх авторів критичних публікацій, а в урну для голосування вкине лише один. Відповідно, за сумою результату голосування визначатимуться переможці.

Переможців конкурсу

чекають винагороди (в грн):

1-е місце – 1500 2-місце – 1000 3 місце – 500

Конкурс проводиться за фінансової підтримки МФ «Відродження»

БЕЗВІДПОВІДАЛЬНІ ТА СВІДОМІ НАШІ СУДИ ЧИНЯТЬ БЕЗЗАКОННЯ

Звертаючись до суду, люди завжди надіються на справедливість, на вирішення їхніх проблем у повному обсязі, на торжество букви закону. Але як свідчить практика, реалії інші. Особливо коли відповідачем є люди від влади чи бізнесу. Для прикладу візьмемо дві уже відомі читачам „ВМ” справи.

5 березня 2007 року Нетішинський міський суд задовольняє позов пенсіонера Степана Назара до ЖКО і визнає незаконним нахований відповідачем борг в сумі 108 грн. 50 коп. за користування кабельним телебаченням. Суддя Б.В. Ходоровський стягнув з відповідача (ЖКО) лише 250 грн. моральної шкоди за трирічне поневірвання пенсіонера С.О. Назара по різних кабінетах комунального об'єднання, по судах, інших закладах, щоб встановити справедливість, коли той виставив моральну шкоду на суму 8000 грн. і доводив судді, що його трьохрічна тяганина з ЖКО того заслуговує. Отже, суд задовольнив позов Степана Олександровича лише частково. Незадоволений чоловік звернувся 23 березня 2007 року зі скаргю до Апеляційного суду Хмельницької області. Сюди ж звернулося з апеляційною скаргю і житлово-комунальне об'єднання, яке вважає рішення суду незаконним і просить його скасувати, посилаючись на те, що воно на законних підставах нараховувало С.О. Назару борг за послуги кабельного телебачення до дня, коли той звернувся з відповідною заявою. Апеляційний суд під головуванням судді Н.І. Гуменюк все-таки справедливо розсудив С.О. Назара, враховуючи докази останнього, що той неодноразово звертався усно й письмово до ЖКО, щоб комунальники демонтували кабель, тобто від'єдали його квартиру від мережі кабельного телебачення, так як він поставив у 2003 році власну антену. Але комунальники не реагували, а продовжували нараховувати йому гроші і надсилали попередження про необхідність сплатити борг в сумі 108 грн. 50 коп. за послуги, якими він не користувався і на надання яких не укладав угоди. Давши належну оцінку цим обставинам та іншим наявним у справі доказам, апеляційний суд з достатньо повнотою дослідив факти і прийняв правильне рішення – апеляційну скаргу житлово-комунального об'єднання, відхилив і залишив рішення Нетішинського міського суду від 5 березня 2007 року без змін. Все ніби справедливо. Та апеляцією Степана Назара (про не задоволення визначеною НМС сумою моральної шкоди в 250 грн.) апеляційний суд не розглядав. Забув, чи що? Хоча так само як і від ЖКО з цього ж приводу отримав апеляційну скаргу від пенсіонера з відповідними доводами, так само, але його апеляційної скарги – не розглядав взагалі!

Друга справа стосується автомобільної аварії, в яку потрапив Анатолій Войтко (див. „ВМ” № 12(90) від 16-30 червня 2007р.). Теж не допрацював Апеляційний суд Хмельницької області. Голова ради суддів Хмельницької області Шершун у своєму листі А. Войтку обіцяв повторну перевірку справи про адміністративне порушення. Але не залучив до цієї перевірки самого позивача А. Войтка, який бажав особисто знайти суд зі своїми доказами. Навпаки, Войтко в той самий день, як отримав обіцянку перевірки від пана Шершуна, отримав лист і від першого заступника голови Апеляційного суду Хмельницької області А.М. Марценкевича (хоч лист датований, ніби посланий чотирма днями пізніше від першого – 23.01.07р.) Оцим одночасним листом уже повідомляє його про надіжки цієї перевірки, про яку перший повідомляв лише, що вона має бути. При цьому, пише про все, тільки не про те, що стосується суті скарги. Знаймо для Анатолія картина, бо точно так не запросили А. Войтка й на судово з цього питання засідання Нетішинського міського суду 29 грудня 2002 року. Тим самим позбавили його можливості захищати свої права та законні інтереси. Й тоді цього вагомому доказу теж апеляційний суд не взяв до уваги. Рішення ж НМС в області залишили без змін. Це змусило Анатолія Войтка не один раз звертатися до Верховного Суду України. Нарешті, вивчивши суть справи на відміну від обласних суддів не формально, а конкретно, Верховний Суд України 31 травня 2007 року скасував постанову НМС від 29 грудня 2002 року. ВСУ лише відмінив піддання А. Войтка адміністративному стягненню у виді штрафу в розмірі 17 грн. Але по цій постанові наклали на Войтка матеріальних збитків від аварії та моральної шкоди ще на суму біля 4 300 грн., яку вже до часу розгляду у ВСУ стягнули. Хто поверне? А хто поверне гроші за багатолітню судову тяганину?

І в першому, і в другому випадку суди різних інстанцій (за винятком останнього рішення ВС) не судили справедливо до тих пір, поки їх не змусило до цього людська наполегливість і надлюдська витривалість у протистоянні владі судовій. Саме протистоянні, бо ж хіба можна назвати такі відносини суду до сторін справи справедливим судом? Не поставили суди остаточні крапки у справах на їх початку, щоб торжествував закон повністю, навіть маючи на це підстави. Нема крапки і тепер. Якщо люди шукають так чесно правди, то їм доводиться судитися (по таких звичайних буденних справах) половину свого життя. Кажуть, що судді завалені справами. Це й не дивно, якщо такі приценденти вони створюють самі для себе. Тяганина робиться для того, щоб коли рішення приймаються несправедливі, на угоду „грошовим мішкам”, то людина не витримує і припиняє судову тяганину.

Петро Савенко

Від редакції. Ось цього суддям й треба. Але ж не треба нам. Тому, щоб суд був правдивим, треба суддів обирати усім народом і контролювати кожну закриту справу: чи законна вона, чи справедлива, чи є у ній верховенство права і, якщо нема – гнати суддю, порушивши проти нього кримінальну справу за завідомо не правосудне рішення.

Координатор проектів в Україні

«Ця Публікація здійснюється у межах проекту «Право про-світа громадян щодо відновлення їхніх прав, порушених правоохоронними органами», що виконується Громадською організацією „З'єднання борців „За справедливість”», та проекту «Розвиток громадянського суспільства в Україні», який здійснюється Координатором проектів ОБСЄ в Україні та ІСАР «Єднання» за фінансової підтримки Міністерства закордонних справ Данії». Погляди авторів викладені в даних публікаціях не обов'язково відображають погляди Координатора проектів ОБСЄ в Україні та погляди Міністерства закордонних справ Данії».

УТИСК ШИРОЇ ГРОМАДСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ, ЯКА ЗАХИЩАЄ ВІД СВАВІЛЛЯ І ВІД БЕЗЗАКОННЯ

Закінчення. Початок ВМ № 13(91)

Ось чому ГО і ЗМІ, ширих у діяльності, яку вони декларують, не може бути в Україні. Майже усі вони створені кимсь для корисливих, пожадливих потреб.

Фіктивність НГО стосується і профспілкових організацій. В Україні, це (у абсолютній більшості) найняті підприємством вірні пси адміністрації для захисту її від непокірних амбіціям підприємця працівників. Серед галузевих профспілок і на будь-якому окремому підприємстві нема активістів, які б захищали по-справжньому інтереси працівників. На „серій-озних” підприємствах, щоб такі не з'явилися, діють служби безпеки, відбору службовців.

Ще більше фіктивність стосується благодійних фондів. „Розумні” і хитрі українці - керівники різних рівнів, виховані системою радянської влади, давно побачили на що Європа і добрий світ дає кошти щедро. І побудували такі структури висмоктання грантів. У більшості випадків підтримка українських ГО грантами – це підігрування чиновникам-злочинцям, за допомогою псевдо – ГО, щоб приховати реалії українських проблем.

З іншого боку, проблема у тім, що грантодавці збирають інформацію про нового грантоотримувача від старих зв'язків, тобто саме від псевдо - ГО. Звичайно що небажаній ГО вішають ярлик „гідкої”, а ЗМІ - „жовтої”. Ось чому активісти чи ГО, які посміли йти невного з усіма, які виявляють проблеми громадян у стосунках з владою правдиво – не мають шансів на грант. Адаже і комісії з відбору конкурентних проектів, нерідко, у своїй більшості, хворі на цю хворобу.

Звичайно, Богу дякувати, є винятки, бо якби їх не було, то ми би не зустрілися із координатором ОБСЄ чи з іншими, від кого отримували зрідка допомогу. Переважно ж, навіть ті одиниці українців (помірованих і ширих у намірах благодійності чи потрібної діяльності), громадських особистостей, непомітно для них самих, стають на службу добре напрацьованій машині обману. На початку своєї діяльності, доки вони ще цього не усвідомлюють, ними (їхньою простодушністю) імітується щирість благодійності в Україні. За їхніми спинами створюються підприємства - неплатники податків, для наживи магнатів від влади. Тих, хто втирається, ламають, садячи до тюрми за провокаційними підставами (для цього ще під час створення і за діяльності закладаються можливості зробити винними), швидше лише залякують тюрмою і дають можливість зникнути. Гадаємо, Європа не може це знати, бо така зараза їй не відома.

І міжнародним ГО, і українським активістам (які часто гинуть як громадські діячі, ще не об'єднавшись в ГО, або на початку їхньої діяльності), на це треба лити світло. Лити, щоб воно ставало об'єднуючою силою усіх добросовісних НГО.

Ситуація, яка склалася в Україні з громадською діяльністю, треба визнати блудом запрограмованим. Поправити її можливо, лише надаючи можливість організуватися виключно щирим ГО у намірах демократизації

та всправедливлення суспільства.

У нас є напрацьовані пропозиції, як визначити ширих ГО, активістів і що робити далі, та це окрема розмова. Щоб до неї швидше прийти, ніж ми це зробимо, треба подолати бар'єр між нині домінуючими ГО з тими ширими ГО міжнародними, які хочуть розквіту держави Україна, щоб вона стала справді демократичною.

На прикладі співпраці з ОБСЄ нам видно, як такі організації шукають собі подібних за намірами в Україні, тому й намагаємося пролити світло. Богу дякувати, що таку нагоду створив. За нагоди, дякуємо й тим, чия праця забезпечила можливість ширим борцям за справедливість перемогти в конкурсі проектів з проектом „Правопросвіта громадян, щодо відновлення їхніх прав, порушених правоохоронними органами” (чесно проведеного ІСАР „Єднання”).

Щоб зрозуміти різницю в підходах до оцінки справжньої громадської активності, звернемо увагу на страшні для цивілізованого світу речі, та „непомітні” в Україні, наприклад - епідемії. Уявіть собі країну, яка б не дуже хвилювалася, коли їй загрожує епідемія туберкульозу, СНІДу, ракових пухлин, інсультів, інфарктів... В Україні поріг епідемії туберкульозу порушено 10 літ тому, а сьогодні він у тричі більший епідемічного. Про СНІД, годі й казати. По решті становище не краще. Якщо поцікавитесь, то дізнаєтесь, що знати достовірну інформацію не можливо. Її треба вихоплювати, вираховувати... Уявіть собі європейську країну (чи іншу демократично розвинуту), у яку ви в'їжджаєте під час однієї із цих епідемій. Мабуть вас би попередили про загрозу і проконсультували як від неї оберігатися. І робили би це не лише недержавні громадські організації (НГО), а й державні служби - попереджали б. От і зважте, чому в Україні вас це не так тривожить? Адаже становище у тричі гірше епідемічного. В районі Хмельницької АЕС (місто Нетішин, школа №3) хворіють діти хворобами дорослих – судинами мозку, а тривоги – нуль. За період ремонту ХАЕС з роботи трьох спеціалістів забрали або мертвими, або померли в лікарні... Скажіть, що ви про це чули? Знаємо – нічого! Це найстрашніша хвороба – замовчання (пережитки радянщини).

Ті країни, які менше були під радянським режимом, не заразилися цією хворобою. Тому що, якщо суспільство ще здорове, то ця хвороба не може прижитися, бо несприятливе середовище. Її виявляють властиві їй пожадливості, нахабство, безсовісність, бездушність, особлива (радянської закваски) брехня.

В країнах, де радянське прижилася, ця хвороба цілковито панує і у політиці теж.

Малі підприємства, фізичні особи – підприємці – усі записані податками і поборами так, що не можуть чесно діяти. Але усі чомусь мовчать.

Вихід з цього здавалося б простий і відомий - вибрати до влади чесних людей. Не обертуйте! Ось чому. Радянська сис-

тема зробила кожного злочинцем. Наприклад, на кожному підприємстві працює чимало „підсніжників” (не оформлених працівників), іноді половина. Чесна людина, яку знають такою і наймач і працівник, якщо прийде до влади, то повинна знищити це беззаконня, цей злочин. А цього бояться і працівники, і власники, щоб не втратити те „крадене”, що вони мають – тобто їм (власникам і працівникам) не вигідно ламати налагоджену структуру загальноприйнятого злочинства, бо однолюдно починати чесно платити податки, відрахування, а працівник боїться втратити, хоч підпільний, але заробіток.

Той, хто виступає проти загальноприйнятого злочинства - їхній ворог. Ось чому чесні люди не йдуть у громадські діячі, не йдуть у політику, не йдуть до влади у стражданських країнах. Такий кандидат програє з жажливими наслідками, бо навіть натяк на боротьбу з цим злом, приводить активіста чи ГО, яка себе заявила такою, до повної ізоляції. Таку ГО, ЗМІ – ігнорують, роблять вигляд що її нема. Одні тому, що їм соромно на фоні ширих і чесних визнати себе підлими, а інші тому, що підлі. У Хмельницькому, коли ГО ЗБЗС і газета „ВМ” заявили про неправду в доповіді про дослідження стосунків обласної влади з ГО і ЗМІ, то нас об'явили не толерантними. Цією хворобою заразилися також і деякі українські представники міжнародних ГО і фондів, що діють в Україні. Спонукання Європою і цивілізованим світом ГО до співпраці з владою, розцінюється іноді українськими представниками міжнародних організацій, як заклик до неконфліктів із неправдою, із злочинами, які чинить влада стосовно свого народу.

Інший приклад загальнови-заного злочинства у політиці, яке забезпечує видимість чесних виборів.

Члени дільничних комісій на виборах, спостерігачі чесно відпрацювали, склали акта підрахунку голосів, підписали, опечатали, супроводили до окружних комісій, передали по акту. Опісля (чи ще до того) створюються фіктивні протоколи, підписані і запечатані справно, і передаються на область одночасно або ще раніше. Далі, який з протоколів йде на Київ, дільницям і спостерігачам з дільниці – невідомо, а буває що й до Києва йде два різних, а там торгуються політики, який оголосити. Буває, що на місці у Києві роблять списки потрібні з дільниці і (своєю людиною) підмінюють непотрібні. Перешкодити цьому просто. З області і з Києва офіційно комісія спільно з усіма бажаними спостерігачами повідомляє членів дільниці і усіх спостерігачів, що вона отримала з цієї дільниці. З офіційним таким повідомленням можуть познайомитися, взяти копію усі бажані спостерігачі. Така схема і без комп'ютерного підрахунку, робить його швидким і безпомилковим – точним.

Є у нас напрацьовані демократизації України швидкими темпами, ми готові з ними поділитися, а із зацікавленими пришвидшити її.

**Голова Ради ГО ЗБЗС
Анатолій Войтко**

НА К О Н К У Р С

ДОРОГА В НІКУДИ ДЛЯ БАГАТОДІТНОЇ СІМ'І ХАНДОХІНИХ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ. ЩО СКАЖЕ НА ЦЕ МІСЬКА ВЛАДА СЛАВУТИ?

До редакції „ВМ” нещодавно надійшов лист від багатодітної славетської сім'ї Хандохи́них. Зважаючи на гостру проблему, хоч з деякими скороченнями, але друкуємо.

„Ось вже чотирнадцять років поспіль ми потерпаємо від наглого свавілля чиновників, як місцевих, так і бюрократів високого рівня. Довга дорога в Нікуди, як висловились журналісти, даючи таку ж назву матеріалу в обласній газеті (за 1999 рік), в якому описали всі наші попередні поневіряння. Нас переслідували до того часу, поки не народилася дитина. Як ми жили по лісах, по вокзалах, шукаючи по селах роботу та житло, все це описується в газеті „Подільські Вісті”. Відомо тим, хто читав цей матеріал, як нас знайшли, як надали житло в Славути та роботу. Та невідомо, що спіткало нас далі. Нам відмовили в реєстрації, тобто прописці. На той час ми вже мали трьох діточок, і субсидія стосовно оплати житла в гуртожитку, де ми мешкали в кімнаті розміром 16 кв. метрів, була б не зайвою. Адаже по документах ми займали квадратну метр аж 32 кв. метри (!?) Оплачувалась ця площа, тобто розподілявся тариф на кожного члена сім'ї. На той час завод „Силікатних виробів”, де я працював мельником вапна, вже остаточно збанкрутував. Від голоду рятувала „соціальна допомога”, але не вистачало коштів на інші потреби, та найгірше не вистачало на оплату житла. В реєстрації нам продовжували категорично відмовляти, невідомо з яких причин. Я важко захворів. Гадали що це силікоз або щось інше. Та це виявився туберкульоз лівої легенеї, як наслідок років поневірянь та важкої ковальської праці. Лише через десять років постійних звернень та жорсткої боротьби з бюрократами, коли вже хвороба прогресувала, і діагноз був явним, нам надали прописку і направили всією сім'єю лікуватися в область. Знаходячись в лікарні, ми продовжували боротьбу за розширення житла, маючи чотирьох дітей, та право на отримання позачергового житла по хворобі. Старший син вже також був інфікований туберкульозом. Не звертаючи уваги на звернення з цього приводу санітарної служби, нам категорично відмовили, про що свідчать документи в нашому власному архіві. Я був змушений годувати. Після десяти днів голодування нас просто виписали з лікарні, побоюючись відповідальності. Ми повернулися в Славути в свої 16 кв. метрів продовжувати боротьбу за свої права. Мене зняли з обліку, спотворивши діагноз, хоча незалежні спеціалісти по легеневи́х хворобах наполягали на операції, попереджаючи про посттуберкульозні наслідки. На сьогодні в мене перетерпіла деформацію грудна клітина і вражена друга легеня. Та я самотужки борюся з цією жахливою бідною. До речі, з часу виявлення хвороби нас позбавили соціальної допомоги, сподіваючись, що так ми швидше сконаємо. Та ми тримаємося завдяки добрим людям, які ще не перевелися у нас, в нашій бідній країні.

Паралельно з іншими справами займався приватизацією нашого гуртожитку. Все це за власний кошт. Пройшов всі інстанції і таки добився свого. Але сам залишився в повній ізоляції. Місцева верхівка намагалася запропорити мене навіть до психлікарні. Але марно. Вийшло навпаки. Я подарував лікарям свою книгу „Безодня” та взявся допомагати їм з облаштуванням стаціонару. Щоб врятувати матеріальне становище, дружина погодилася на п'яту дитину, аби отримати ті всім тисяч компенсації. Можливо, ці кошти допоможуть нам вирвати свою сім'ю з цього багна, безнадії, врятувати своїх дітей. А ні ми, дружина і я, а ні наші діти, більше не хочемо жити в місті, де нас намагаються знищити, де нас тихо вбивають або відверто погрожують. В місті, де я, щоб уникнути арешту, був змушений відмовитися публічно від громадянства країни, яку люблю всім серцем, але в якій діє беззаконня та утискають права громадян.

Нам продовжують відмовляти в покращенні житлових умов, хоча вже

цими днями дружина має народити, а принести дитину нема куди. Місця в кімнаті не вистачає. Нам продовжують перекручувати остаточний діагноз, хоча в родовій довідці дружини чорним по білому написано, що в чоловіка інфільтративний туберкульоз обох легень. Соціальні служби відверто кажуть, що підтримки нам взагалі не бачити, на що ми і не сподіваємося. На сьогодні в нас лише одне бажання, розірвати ізоляцію, яку вони нам створили. Винести все на загаль. Я вже звертався і пройшов всі інстанції від Президента до обласної ланки. Але марно. Місцеві чиновники все замилюють „звітуючи сутільну брехню перед високими кабінетами і тиснучи на нас ще більше”.

Сім'я Хандохи́них

Від редакції. Як стало нам відомо в розмові з дільничним дитячим терапевтом Васи́лишиною Н.І., головний лікар дитячого відділення райлікарні м. Славути Соколов подав запит до соціальної служби міста стосовно житлових умов сім'ї Хандохи́них. Запит був зроблений до народження дитини з метою збереження її здоров'я на початковій стадії післяродового розвитку. Але лікарі не отримали відповіді. Соціальна служба проігнорувала вимоги медиків, які стверджують, що не мали права виписати немовля в напівваріантне помешкання без води, без каналізації ще й в умови 16-метрової кімнати, в якій змушена тіснитись багатодітна родина. Дитячий терапевт Васи́лишина Н.І., щоб уникнути відповідальності як дільничний терапевт, донесла до відома завідувачі поліклінікою про неприпустимий стан речей стосовно жахливих житлових умов, які є загрозою здоров'ю та життю дітей. Хандохи́ни розповіли лікарям, що 19 липня 2007 року в розмові з Лілею – дружиною Миколи Хандохи́на працівники соціальної служби пообіцяли цього ж дня завітати до їхнього помешкання, промовчавши про існування вищевказаного звернення головного лікаря. Але вони не з'явилися ні цього дня, ні в п'ятницю, 20 липня 2007 року. На запитання лікаря, чи зверталися Хандохи́ни до голови міста, Микола Олександрович представив весь архів звернень та попереджень про відповідальність, на які відповідями є лише тиск на психіку підтвердженням подальшого позбавлення умов для нормального життя сім'ї, а найголовніше – дітей, особливо новонародженої.

Дільничний терапевт наполягає на евакуацію дитини та матері в умови дитячого відділення лікарні, поки остаточно вирішиться житлове питання. Але Хандохи́ни одразу відмовились вирішувати питання таким чином, добре розуміючи неефективність таких дій. Що чекає попереду сім'ю Хандохи́них, знає хіба Всевишній. **Ми ж надсилаємо цей матеріал міському голові м. Славути Васи́лю Сидору та працівникам управління праці і соціального захисту населення виконкому міськради як журналістський запит і надіємося, що вони, як представники міської влади та християни, допоможуть, незважаючи на всі попередні непорозуміння, багатодітній сім'ї Хандохи́них покращити свої житлові та матеріальні умови заради дітей.**

Ця історія має й другий бік. Владі треба вивчити питання спроможності цієї сім'ї забезпечити безпеку життя і виховання дітей. Діти – точно, ні в чому не винні. Тому їх треба рятувати негайно, а не тоді, коли пізно буде. Батькам – надати правову допомогу від переслідувань, розібравшись чи такі насправді є. Бо самим їм захист неспосильний, ні юридично, ні фінансово. Одна справа, коли батьки самі йдуть, „в нікуди” – треба визначитися з дітьми. Інша, якщо сім'я варта дітей, то звичайно дітям краще жити з батьками, їм усім треба допомогти стати здоровою сім'єю, у повному розумінні цього слова, і заробляти на прожиття самостійно. Ця історія також повчальна для інших наших читачів. Діти – наше майбутнє. Але їх народжувати треба не для того, щоб покращити своє матеріальне становище, як про це пишуть Хандохи́ни, а для того, щоб їм дати путівку в життя, жити доброторцями.

ХАЙ ПРАВДА ЗЛО ПОБИВАЄ, НЕПРАВДУ ДОЛАЮЧИ

Про жадливе шахрайство або як в німеччині вдови з 17-річним сином квартиру відібрали.

В суботу 28 липня, під вечір, крадькома до борців за справедливість наблизилась вдова та й стала горе повідати.

По сусідству біля неї земляк багатий живе. А вона вже чимало літ як безробітна, багато років без чоловіка, хвора, квота, сама дитину як може до життя штовхає.

Ось знала багатого знайомого пана, попросила допомоги ті злидні подолати. Зацікавило це пана. „Не піклуйся, не хвилюйся, не турбуйся, – каже, – земляки ж ми, допоможемо, та зачекай, щоб трапилася нагода”. Й невдовзі став їй добру наче справу пропонувати. Бізнес в мене, каже, людям помагати, кредити брати. То ж допоможемо з тобою комусь кредит взяти, бо банки заставу вимагають, а більшість бідних її не мають. Оформимо в заставу твою квартиру. Та для того, каже, тобі треба її продати тому, хто кредит має брати, виписатись звичайно самій із дитиною, щоб нікого не було, то банк повірить і кредит дасть людині. А він вже певне вдячний буде, й тобі всіляко, навіть грішми допоможе! Так от якось каже. А ти не бійся, знаєш же мене, довірся, – я не підведу. Знайому справу проведу швидко й до ладу. Скінчиться виплата кредиту, назад переформимо квартиру й житимеш щасливо. Вагалась довго та вдова, та злидні підпирали і здалася дияволу вона. Спокунулася на розмальоване юродивим у кольорах життя в раю брехливим. Чого ж не вірити було? Сім'ї спаситель хліба зрідка купував, іноді в рахунок фірми отоваритись в своєму магазині дозволяв. Погодилася небога сердешна, зробила все, що каже друг сім'ї – спасителя милій. Навчена спасителем, казала те, як вчив, скрізь де треба було. Виписала вона й дитину, поїдписувала все, та так, що якби син, що теж підписував слідом за нею (бо вже 17 років на ту пору мав), не побачив суму (біля 38 тисяч доларів), то й не знала б. „А ти, – спаситель й далі каже, – спокійнісінько живи в квартирі, чекай благодінь”.

Пробігло з місяця поспіль й раптом стук в квартиру. Відчинила – незнайомец: Саша я, каже, ми купили оцю квартиру. Вже не в тебе, а в якогось ще, та кредит взяли страшний – тисяч 70 сплачувати треба, а я безробітний, бідний (далі каже), на атомній брат працює, то на нього кредит взяли, з понеділка ремонтників найняли, то ж вибирайтеся. „Куди, що ти таке кажеш? Куди мені подітися, так ми ні з ким не домовлялися. Де я буду жити, де житиме дитина?”, – бідна каже. А він так ввічливо відповідає, мовляв: не знаю, куди хочеш – забирайся, бо ця квартира була ваша – стала наша.

Бігом „спасителю” телефонує, – що це таке? Побоявся той сказати відразу, що відібрав квартиру у вдови, та й м'являє щось у відповідь ... два дні, а потім надійшло й каже – виселяйся, їдь на нашу батьківщину (десь аж на Кубань). Жінка молиться (вже інакше!): „Змилуйся, я ж загину (а сама вже думає, що „спаситель” не дасть доїхати, а спровадить її й дитину по дорозі в домовину). А це й надумала лякати, мовляв: я ж тебе розрекламую, що й весь твій бізнес пропаде. Та „спаситель” непохитний, видно бізнес в нього спритний. Усе вчинив він по закону, в прокуратурі, в міліції вже кажуть – на скаргу жінки: ви ж самі йому продали. Так, продала, то ж що тепер, – хай зло те торжествує? Міліціонер ще відповідь не знає (начальник не сказав), то він на суд киває: туди звертайся.

Іван Висновок

Від редакції. Якщо ж судити з того, як чорт сміливий, то він і міліцію, і прокуратуру, і суд в кишені має.

Та Бог є, люди! То ж правда жінки, з Богом, – зверху буде! І ми вам ще повідаємо про це, але з неправдою ще поборотись треба. Навчити треба правоохоронців наших, що продала – це тоді, коли гроші заплатили, а як вона не бачила навіть гривні? – То не продаж це, а злочин!

Ви ж, читаючі, завчасно придивляйтеся – молитися кому?

Бо жінка ця добре його знала, хто він є, певне давно в Нетішині відомо, та на його багатство спокунулася.

То ж, щоб не допомагали вам багаті вмерти, краще багатійте з Богом!

«Ця Публікація здійснюється у межах проекту «Право просвіта громадян щодо відновлення їхніх прав, порушених правоохоронними органами», що виконується Громадською організацією „З'єднання борців „За справедливість”, та проекту «Розвиток громадянського суспільства в Україні», який здійснюється Координатором проектів ОБСЄ в Україні та ІСАР «Єднання» за фінансової підтримки Міністерства закордонних справ Данії. Погляди авторів викладені в даних публікаціях не обов'язково відображають погляди Координатора проектів ОБСЄ в Україні та погляди Міністерства закордонних справ Данії».

ОБСЄ
Координатор проектів в Україні

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS OF DENMARK

Четверонога небезпека, через двоногого недбалість

Чудове і прекрасне наше молоді місто. Розвивається, розбудовується все більше і більше. Мешканці – не намілюються, гості – не надивуються чистотою і охайністю Нетішина. Проте чомусь не всі звертають увагу на антисанітарію, яка панує у місті.

Виходиш вдень на прогулянку з дитиною, а прогулятися ніде. Дитячий майданчик зайнятий великою і не дуже дружелюбною собакою родиною. Собаки скрізь: під гойдалкою, лавкою, під ногами вештаються. А замість піску в пісочниці, де так полюбляють бавитися наші дітки – собаче лайно. А якщо ваша дитина гуляє на вулиці самостійно? Хто її вбереже від бродячих четвероногих «друзів»?

Коло смітників, підвальних приміщень «котятих домів». Одноокі, безхвості, обдерті, лишайні, дикі коті не зазначаються для дитини, котрий кіт безпечний, котрий не безпечний.

Що говорити про санітарні норми? А про безпеку? Де гарантія того, що згря собак не накинеться в одну мить на вас, чи на вашу дитину? Хто тоді відповідатиме за це? Чого чекає міська влада, ЖКО? Біди? Чи переповненої лікарні з людьми зараженими інфекційними хворобами, які особливо небезпечні в літню пору.

Вечері, повернувшись з роботи додому, хочеться спокійно відпочити, а вночі – поспати. Але хіба ж страшний (чи навіть просто голосним його назвуть) гавкіт і сквачання – синоніми до слова відпочинку?

Звісно жорстоко відстрілювати чи витруювати ні в чому неповинних тварин. Існує у Нетішині собачий притулок, на який, між іншим, міський бюджет виділяє чималі кошти.

Думайте, шановні керівники міста. Адже і у вас є діти.

Людмила Динисток

ЮРИДИЧНІ КОНСУЛЬТАЦІЇ АЛІМЕНТИ НА ДИТИНУ ЗА ДОГОВОРОМ НОВЕ СВІДОЦТВО

Закінчення. Початок ВМ № 13(91)

Розмір аліментів

Розмір аліментів визначається угодою сторін. При встановленні розміру аліментів на утримання дитини діє те ж обмеження, що і стосовно умов їх надання. Розмір аліментів може бути набагато вище за той, на який одержувач аліментів міг би претендувати згідно із законом. Проте можливість щодо їх зменшення обмежена, оскільки існує вказівка СК на те, що умови договору не можуть порушувати права дитини, які встановлені законодавством. Тобто у будь-якому випадку розмір аліментів за договором повинен відповідати вимогам ст. 182 СК, відповідно до якої мінімальний розмір аліментів на одну дитину не може бути меншим, ніж 30 відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку. При недотриманні цього обмеження, передбаченого законодавством, договір про сплату аліментів може бути визнано не дійсним у судовому порядку.

При виплаті аліментів у твердій грошовій сумі в умовах високої інфляції неминуче постає питання про їх індексацію, тому сторони мають передбачити індексацію аліментів. Проте, якщо угода не містить положень про індексацію, вона має проводитися в порядку, встановленому ст. 184 СК, оскільки за умов не проведення такої індексації права дитини, встановлені законодавством, будуть порушені. Дане положення також підкріплюється п. 16 Постанови ВСУ, де зазначено, що якщо розмір аліментів визначено у твердій грошовій сумі, до договору треба включати умови про індексацію, як вимагає ч. 2 ст. 184 СК.

Однак, навіть за наявності договору про сплату аліментів батьки будуть все одно зобов'язані брати участь у додаткових витратах на дитину. У ст. 185 СК передбачено, що той з батьків, з кого присуджено стягнення аліментів на дитину, а також той з батьків, до кого вимога про стягнення аліментів не була подана, зобов'язані брати участь у додаткових витратах на дитину, що викликані особливими обставинами (розвитком здібностей дитини, її хворобою, каліцтвом тощо). Розмір участі одного з батьків у додаткових витратах на дитину в разі спору визначається за рішенням суду, з урахуванням обставин, що мають істотне значення. Додаткові витрати на дитину можуть фінансуватися наперед або покриватися після їх фактичного понесення разово, періодично

або постійно.

Способи і порядок виплати

СК залишає на розсуд сторін визначення способів і порядку виплати аліментів, що відображається в договорі про сплату аліментів. Способи виплати аліментів за угодою можуть бути різними: або у частці від заробітку чи іншого доходу платника аліментів, або у твердій грошовій сумі, що виплачується періодично (наприклад, щомісячно, щоквартально, двічі на рік тощо — терміни сплати аліментів визначаються сторонами аліментного договору самостійно). Можливе поєднання різних способів сплати аліментів — одночасно у частці від заробітку або іншого доходу платника і в твердій грошовій сумі. Види доходів платника, що підлягають урахуванню при виплаті аліментів, визначаються самими сторонами.

Договором про сплату аліментів може бути визначений і різний порядок сплати аліментів — наприклад, шляхом особистої сплати аліментів безпосередньо платником аліментів їх одержувачеві; шляхом сплати аліментів платником аліментів їх одержувачеві через третіх осіб (бабусю, дідуся або інших родичів); поштовою або телеграфним переказом аліментів на домашню або іншу вказану одержувачем аліментів адресу; шляхом перерахування аліментів на рахунок одержувача аліментів у комерційному банку або кредитній установі тощо.

Але при цьому платнику аліментів завжди варто дбати про наявність документів, які б підтверджували сплату ним аліментів.

Зміна та припинення договору

Стороні, що вимагає зміни або припинення договору про сплату аліментів, при неотриманні згоди іншої сторони надано право звернутися до суду з позовом про зміну або розірвання договору.

Крім зміни і розірвання договору за наявності передбачених законом обставин можливе визнання його не дійсним. Загальними підставами визнання не дійсним аліментного договору служать підстави, передбачені цивільним законодавством для визнання не дійсним правочину.

Можливе визнання не дійсним аліментного договору, укладеного під впливом обману, помилки, насильства, погрози або в результаті збігу тяжких обставин тощо.

Визнання не дійсним договору про сплату аліментів спричинює анулювання пра-

вових наслідків такого договору з моменту його укладення.

Якщо договір визнаний судом не дійсним, суд за вимогою стягувача може винести рішення і про стягнення аліментів на підставі положень сімейного законодавства.

Відповідно до ст. 192 СК розмір аліментів, визначений за рішенням суду або домовленістю між батьками, може бути згодом зменшено або збільшено за рішенням суду за позовом платника або одержувача аліментів у разі зміни матеріального або сімейного стану, погіршення або поліпшення здоров'я когось із них.

Стаття 190 СК передбачає можливість припинення права на аліменти на дитину к у зв'язку з набуттям права власності на нерухоме майно. Дана можливість поширюється і на аліментний договір. Той із батьків, з ким проживає дитина, і той із батьків, хто проживає окремо від неї, з дозволу органу опіки та піклування, можуть укласти договір про припинення права на аліменти для дитини у зв'язку з передачею права власності на нерухоме майно (житловий будинок, квартиру, земельну ділянку тощо).

Такий договір матеріально посвідчується і підлягає державній реєстрації. Якщо дитина досягла чотирнадцяти років, вона бере участь в укладенні цього договору.

Набувачем права власності на нерухоме майно є сама дитина або дитина і той із батьків, з ким вона проживає, на праві спільної часткової власності на це майно. У разі укладення такого договору той із батьків, з ким проживає дитина, зобов'язується самостійно утримувати її. Укладення договору не звільняє того з батьків, хто проживає окремо, від обов'язку брати участь у додаткових витратах на дитину.

Майно, одержане дитиною за цим договором, може бути відчужене до досягнення нею повноліття лише з дозволу органу опіки та піклування.

За позовом відчужувача нерухомого майна договір про припинення права на аліменти для дитини у зв'язку з передачею права власності на нерухоме майно може бути розірваний у разі невиконання тим із батьків, з ким проживає дитина, обов'язку з її утримання.

Ірина ДИБА, юристконсульт
ЮВУ №11, 17-23.03.2007р.

Платник ПДВ змінив місце реєстрації та пройшов перереєстрацію за новим місцезнаходженням. В який термін йому повинні видати нове свідоцтво в заміні старого?

Відповідно до п. 23.4 Положення про реєстрацію платників податків на додану вартість, затвердженого наказом Державної податкової адміністрації України від 1 березня 2000 р. № 79, орган державної податкової служби за новим місцезнаходженням видає нове свідоцтво про реєстрацію платника ПДВ лише в обмін на оригінал свідоцтва, яке було видане за попереднім місцем реєстрації в якості платника податку на додану вартість, та всі копії такого свідоцтва. Термін дії старого свідоцтва закінчується на дату видачі нового свідоцтва, але не може перевищувати тридцяти днів від дати взяття платника податків на податковий облік в органі державної податкової служби за новим місцезнаходженням.

У новому свідоцтві зазначається дата реєстрації платника податку на додану вартість, що відповідає такій даті, зазначеній у свідоцтві, яке було видане за попереднім місцем реєстрації. Датою видачі нового свідоцтва та датою анулювання старого свідоцтва є дата внесення: відповідних змін до Реєстру платників податку на додану вартість.

Ангеліка Домбругова
ЮВУ 3-16.03.2007р. № 9-10

«Ці публікації здійснюються у межах проекту «Право просвіта громадян щодо відновлення їхніх прав, порушених правоохоронними органами», що виконується Громадською організацією „З'єднання борців „За справедливість”, та проекту «Розвиток громадянського суспільства в Україні», який здійснюється Координатором проектів ОБСЕ в Україні та ІСАР «Єднання» за фінансової підтримки Міністерства закордонних справ Данії. Погляди авторів викладені в даній публікації не обов'язково відображають погляди Координатора проектів ОБСЕ в Україні та погляди Міністерства закордонних справ Данії».

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS OF DENMARK

ОБСЕ

Координатор проектів в Україні

ПЕРЕДПЛАТУ НА „ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ” ЗОБОВ'ЯЗАНІ ПРИЙМАТИ ВСІ ВІДДІЛЕННЯ ПОШТОВОГО ЗВ'ЯЗКУ ТА ЛИСТОНОШІ

Ця газета допомагає Вам — відкриває очі на все, що творять з Україною і українцями різного рангу чиновники. Захищає інтереси принижених, знедолених, обманутих і утискуваних. Ми друкуємо: як захистити себе від беззаконня, як захиститися від перевірки контролюючих органів, що зроби для того, щоб Вас не обманули, при оплаті житлово-комунальних послуг, як не давати хабарі. Пишемо про те, як вижити в наш жорстокий час і залишитися людиною за будь-яких обставин. Як добром перемагти зло. За Вашим бажанням газета буде Вам трибуною в світ, бо Ваші публікації (Ваш погляд і думка, викладені в цій газеті) розповсюджуватимуться через мережу Інтернет в світ.

Передплатний індекс (08697) дивіться в Каталогах на пошті, виходить газета двічі на місяць

Ціна — по Хмельницькій області: — по Україні:
на місяць (два номери) — 67 коп. на місяць (два номери) — 84
на 6 місяців — 4 грн. 02 коп. коп.

Це кінцева ціна з урахуванням вартості видання, доставки та приймання передплати.

Про кожен випадок відмови у передплаті і про будь-які проблеми (деяка влада нам ще перешкоджає) просимо повідомляти редакцію (адреси і телефони — в кінці газети).

Передплатою Ви ЗРОБИТЕ посильний внесок у нашу спільну боротьбу за справедливість та правосуддя в Україні, за життя в правді — своє, дітей та онуків

Сказання мудрих

* Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих.

* Слово Господнє очищене, щит Він для всіх, хто вдається до Нього.

* Багато слів — голос безглузлого.

* Кажу ж вам, що за кожне слово пусте, яке кажуть люди, дадуть вони відповідь судного дня! Бо зо слів своїх будеш виправданий, і зо слів своїх будеш засуджений.

* Прийміть із лагідністю всіяне слово, що може спасти ваші душі. Будьте виконавцями слова, а не слухачами самими, що себе самих обманюють.

* Слова, що їх Я говорив вам, то дух і життя.

* Через Слово, що Я говорив, ви вже чисті.

* Коли хто не помиляється в слові, то це муж досконалий.

* Хто погорджує словом, той шкодить собі.

* Вірить безглуздий в кожнісіньке слово, а мудрий зважає на кроки свої.

* Радість людині — у відповіді його уст, а слово на часі своєму — яке воно добре!

* Слово Христове нехай пробуває у вас рясно у всякій премудрості. Навчайте та напоумляйте самих себе!

“Вісникмалозахищених”
Інформаційна громадсько-політична газета.
Засновник - ГО “З'єднання борців “За справедливість”.
Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 9485 від 11.01.2005 р.
Голова редакційної ради
Анатолій Войтко

Редакційна рада не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки, відбору надісланих матеріалів. У разі необхідності редакційна рада буде погоджувати відредагований текст матеріалу з його автором.
Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій.
У разі передруку посилання на “Вісник малозахищених” обов'язкове

Виходить двічі на місяць (до 20 і до 5)
Розповсюдження газети частково безкоштовне, а для передплатників — за пільговою ціною: за місяць по Хмельницькій обл. — 67 коп., по Україні — 84 коп., передплатний індекс 08697

Програмні цілі: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених; надання консультацій
Виявляйте, картайте, допомагайте - ГУРТОМ ПОБОРЕМО

Адреса редакції:
вул. Незалежності, 10, м. Нетішин, Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: bzsz@nh.km.ua
Банківські реквізити:
р/р 26004301071 ВАТ держ. ошад.
Банк, м.Славута МФО 375155,
Код ЄДРПОУ 22764531
Газета друкується у Шепетівській міжрайонній друкарні
Св. ХЦ №008 від 9.10.2000 р.
Тираж: 5000 Зам. №